

For det første tildeles de omhandlede delstatsydelser på grundlag af et lovmæssigt beskrevet kriterie uden prøvelse af individuelt behov. De tjener til udligning af de merudgifter, som følger af handicaps, og tilsigter at forbedre de handicappedes sundhedstilstand og livsbetingelser. Som følge deraf er deres formål i det væsentlige en supplerende af ydelser i henhold til sygeforsikringen. Det forhold, at de i henhold til forbundsstatens lovgivning ydede plejepenget modregnes i delstaternes ydelser til blinde og handicappede, beviser, at begge ydelser tjener til sikring af den samme risiko — nemlig risikoen for sygdomsbetingede merudgifter — og at det ikke drejede sig om en ydelse, der er bestemt til at yde en »supplerende garanti, som erstatning eller tillæg, mod disse risici«.

For det andet har den indenlandske klassificering af en bestemt ydelse i henhold til en medlemsstats nationale forfatning ingen indflydelse på, om denne ydelse er en social sikringsydelse i henhold til forordning nr. 1408/71.

Derudover udgør de omhandlede delstatslove materielt set ikke en supplerende begunstigelse, som kun har regional gyldighed. Disse ydelser indgår derimod i den ordning for sikring mod risiko for merudgift ved sygdom, som er oprettet i hele medlemsstaten Tyskland, og som qua den gensidige modregning er nært knyttet til Forbundsrepublikkens lovgivning.

Der følger deraf, at de omhandlede delstatslige ydelser skal kategoriseres som ydelser ved sygdom og ikke kan kategoriseres som særlige ydelser. Inkluderingen af disse ydelser i bilag II, nr. III i forordning (EØF) nr. 1408/71 er derfor ugrundet, og disse ydelser falder inden for forordningens anvendelsesområde.

Den i de tyske retsfor skrifter indeholdte bopælsbetingelse strider også mod forordning (EØF) nr. 1612/68, idet de forhindrer, at grænsearbejdere og deres familiemedlemmer kan modtage disse ydelser.

Domstolen har klart fastslået, at en medlemsstat ikke kan gøre ydelsen af en social fordel afhængig af, om den begunstigede har bopæl i denne stat. Domstolens konklusion i denne retning gælder for alle sociale fordele i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1612/68.

Begrebet »social fordel« er et meget vidt begreb: det omfatter ikke kun de fordele, som knytter sig til en arbejdskontrakt, men derimod alle fordele, som en medlemsstat yder til sine borgere og dermed også til arbejdstagere. Ifølge Kommissionens opfattelse kan den omstændighed, at tildelingen af de omhandlede ydelser hverken afhænger af erhvervsudøvelse eller modtagerens økonomiske midler og dermed alene tildeles på grundlag

af bopæl i den pågældende delstat, ikke begrunde tilsidesættelsen af de følger, dette har for arbejdstagere, som arbejder i Tyskland og bor i en anden medlemsstat. Der er således ikke tilstrækkelig begrundelse for, at disse ydelser ikke medregnes som sociale fordele i henhold til forordning nr. 1612/68.

De i Tyskland arbejdende grænsearbejdere og deres familiemedlemmer må således også være berettigede til de ydelser, som i henhold til delstatslige forskrifter tildeles handicappede og blinde, selvom de ikke bor i denne medlemsstat. Betingelsen om at de har bopæl eller sædvanligt ophold i denne delstat er således i strid med forordning nr. 1612/68.

(¹) EFT 1968 II, s. 467.

(²) EFT 1971 II, s. 366.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Højesteret (Danmark) den 30. april 2010, Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S mod Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

(Sag C-207/10)

(2010/C 179/38)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Højesteret

Parter

Sagsøger: Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S

Sagsøgte: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal Artikel 7, stk. 2, i Rådets direktiv 89/104/EØF (¹) af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker og den dertil knyttede retspraksis, navnlig Domstolens domme i sag 102/77 Hoffmann-La Roche mod Centrafarm (²), sag 1/81 Pfizer mod Eurim-Pharm (³) og sag C-427/93 m.fl. Bristol-Myers Squibb mod Paranova (⁴), fortolkes således, at en indehaver af en

varemærket kan påberåbe sig denne for at modsætte sig, at en parallelimportørs salgsselskab, der er indehaver af en tilladelse til markedsføring af et lægemiddel i en medlemsstat, sælger dette med angivelse af, at lægemidlet er ompakket af salgsselskabet, selvom salgsselskabet lader den fysiske ompakning foretage af et andet selskab, ompaknings-selskabet, til hvilket salgsselskabet giver instrukser om indkøb, ompakning, lægemiddelpakningens nærmere udformning og øvrige dispositioner i relation til lægemidlet, og som er indehaver af ompakningstilladelsen, og som genanbringer varemærket på den nye emballage i forbindelse med ompakningen?

- 2) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1), såfremt det antages, at forbrugeren eller den endelige bruger ikke vildledes med hensyn til varens oprindelse og ikke kan blive bibragt opfattelsen af, at varemærkeindehaveren er ansvarlig for ompakningen ved parallelimportørens angivelse på emballagen af producentens navn samt den beskrevne angivelse af den ansvarlige for ompakningen?
- 3) Er det alene risikoen for vildledning af forbrugeren eller den endelige bruger med hensyn til, om varemærkeindehaveren er ansvarlig for ompakningen, som har betydning for besvarelsen af spørgsmål 1), eller er andre hensyn til varemærkeindehaveren relevante, for eksempel (a) at den, der faktisk foretager indkøbet, ompakningen og genanbringelsen af indehaverens varemærke på lægemidlets emballage, derved potentielt selvstændigt krænker indehaverens varemærkerettigheder, og at det kan bero på forhold, som den, der fysisk har foretaget ompakningen, er ansvarlig for, (b) at ompakningen berører lægemidlets oprindelige tilstand, eller (c) at præsentationen af det ompakkede produkt er af en sådan beskaffenhed, at den kan antages at skade varemærket eller indehaverens omdømme?
- 4) Hvis Domstolen ved besvarelsen af spørgsmål 3) finder, at det også er relevant at tage hensyn til, om ompakningsselskabet selvstændigt potentielt krænker indehaverens varemærkerettigheder, bedes Domstolen oplyse, om det har betydning for denne besvarelse, hvis parallelimportørens salgsselskab og ompakningsselskab efter national ret hæfter selvstændigt og solidarisk for krænkelse af indehaverens varemærkerettigheder?
- 5) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1), at parallelimportøren, der er indehaver af markedsføringstilladelsen, og som har anført sig selv som ansvarlig for ompakningen, på tidspunktet for den forudgående underretning af varemærkeindehaveren om det påtænkte salg af det ompakkede lægemiddel, er i samme koncern som det selskab, der har foretaget ompakningen (søsterselskab)?

- 6) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1), hvis ompakningsselskabet i indlægssedlen er angivet som fremstiller?

⁽¹⁾ EFT L 40, s. 1

⁽²⁾ Dom af 23. maj 1978, Sml. s. 1139

⁽³⁾ Dom af 3. december 1981, Sml. s. 2913

⁽⁴⁾ Dom af 11. juli 1996, Sml. I, s. 3457

Sag anlagt den 30. april 2010 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-208/10)

(2010/C 179/39)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Nijenhuis og M. Teles Romão, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Portugisiske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF ⁽¹⁾ hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 20. marts 2009.

⁽¹⁾ EUT L 247, s. 1.